

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 34,2-4 + uvítání: abychom společně oslavovali Boha za jeho dobrodiní, věrnost a lásku nám prokazovanou, abychom i tímto způsobem vydávali světu kolem nás svědectví o Bohu a o své víře

🎵 406

Modleme se: Děkujeme ti, náš dobrý Bože, neboť ty náš život naplňuješ mnoha dobrými dary, mnohou radostí a důvody ke spokojenosti a ke štěstí. Dostáváme mnohem více, než si vůbec umíme představit.

Víme, že jsou kolem nás lidé, kteří na tom nejsou tak dobře jako my. Proto tě prosíme, abys nasměroval náš život po vzoru tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista, abychom tak jako on uměli dávat, abychom nebyli lhostejní k nouzi druhých. Kéž se tvá moc na nás projeví v tom, že budeme ochotni z darů tvé štědrosti postoupit něco dál pro druhé. Tvá láska je tou silou, která nás může proměnit a nově nasměrovat. A my věříme, že právě skrze svou lásku na nás působíš.

A máme též naději, že nás provázíš svým Duchem, který dává našemu životu řád a dobrý směr. Ať k tomu neodmyslitelně patří též naše služba tobě a neustávající chvála: Sláva Otci ... Amen

🎵 636

promluva – vyslání do NŠ

📖 Sk 26,4-25 (Pavlovo svědectví před králem Herodem Agrippou a prokurátorem Festem; dlouhé → posadit se)

🎵 105,1-4

„Milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.“ (J 1,17) Kéž poznáváme a bereme jako ten nejlepší základ našeho života jedinečné Boží dílo, které se uskutečnilo ve tvém životním příběhu, náš Pane Ježíši Kriste.

📖 1K 2,1-5

Jaké svědectví o Bohu vydáváme? Jak druhým lidem ukazujeme a představujeme, co to pro nás znamená Bohu věřit? To je na našem

rozhodnutí, sestry a bratři. To si totiž můžeme vybrat. Způsobů je mnoho. Ukazuje k tomu i to, co píše Pavel svým a našim souvěrcům do Korintu, když jim připomíná své vlastní působení u nich: „Rozhodl jsem se“ pro ten a ten způsob, „nepřišel jsem“ hlásat evangelium způsobem jiným. Ačkoli by to jistě bylo možné i jinak.

Zcela konkrétně Pavel píše, že nezvolil „nadnesená slova“ ani „lidskou vemlouvavou moudrost.“ Slyšíme z toho, že se držel spíš při zemi. Nevolil složité, přikrášlené, líbivé proslovy. Mluvil obyčejně a prostě, normálně s normálními lidmi. To je umění, které my někdy tak úplně neovládáme. Pokud jde o naši víru, vyjadřujeme se spíš těžkopádně, málo srozumitelně, jako faráři příliš učeně, zkrátka způsobem, který mnohé lidi neoslovuje. Ale jak patrně na apoštola Pavlovi, je to jen věc našeho rozhodnutí. Zvolit si ten svůj způsob, v němž budeme věrohodní a opravdoví, a držet se ho, je možné.

Pavel nechtěl druhé lidi omráčit nádherou slov. Rozhodl se neznat „nic jiného než Ježíše Krista – a to ještě Krista ukřižovaného.“ Škoda, že nějaké jeho kázání, to jak mluvil k lidem, nemáme blíže zachyceno. Ale je jisté, že slovo o kříži, o násilné smrti, o popravě, nebylo a není nijak líbivou a samo o sobě uchvacující skutečností. Spíš z toho člověku běhá mráz po zádech, spíš nás to děsí. My, kdo chodíme do kostela pravidelně, jsme si na to nejspíš už tak nějak zvykli. Ale zkusme se vžít do člověka, který to slyší poprvé: „Oni ho zabili, krutou smrtí umučili.“ To je přece strašný! I navzdory tomu se Pavel rozhodl, že pokud bude mluvit, kázat, slovy svědčit, nebude znát nic jiného, než Krista, a to právě toho ukřižovaného. Protože to je základ evangelia. Nechce to nijak zaobalovat, kličkovat a přemoudřele vysvětlovat. Takový je náš svět, zlo v něm má silné slovo. A právě v Kristu ukřižovaném se v tomto našem světě plně projevila Boží láska a milost vůči nám.

Nic jiného Pavel nechce znát. Ačkoli by mohl. Rozhodl se na nic jiného nevsázet. Ani v Korintě a nakonec ani nikde jinde, kde působil. Pro nás by tím mohl být příkladem.

Pak je tu ale ještě druhá stránka věci, druhá polovina toho, jak to jeho svědectví o Kristu vypadalo. „Přišel jsem sláb, s velkou bázni a chvěním.“ Tedy žádné velké sebevědomí, žádný pocit nadřazenosti.

Nic v tom smyslu: „Heleďte, já přináším něco, za co můžete být jediné neskonale vděční, tak to koukejte pokorně, poddajně a bez výhrad přijmout.“ Taková pýcha a povýšenost byla Pavlovi cizí.

Naopak, přišel s pokorou, nesměle, skoro až ostýchavě, aby se „prokazoval Duchem a mocí.“ Ano, doslova podával důkazy. Aby dosvědčoval svými skutky a projevy, tím, jak se choval, jak žil, že to, co říká, je důvěryhodné. Podával sám na sobě důkazy toho, že to nejsou jen nějaké povídačky, které mají za úkol druhé přilákat s kdo ví jakým postranním úmyslem.

Ukazoval, že v jeho slovech o Kristu ukřižovaném je skryta moc, síla, která s lidským životem něco dělá, která nás ovlivňuje, směřuje, dává nám mnohdy sílu v naší slabosti. Podle toho, co říkal, i žil. A na tom na něm bylo vidět působení Božího Ducha.

Zase jsme samozřejmě u otázky, jak my sami na sobě tu sílu Ducha poznáváme, v čem na sobě vidíme jeho působení a jak to budeme předávat dál. Zda se rozhodneme pro způsoby spíše civilnější, všední, nenápadné. Anebo zda to budou způsoby nábožensky výrazné, vystavované na odiv, podléhající nějakým přesně daným pravidlům, vzorům doslovně biblickým či církevním nařízením. Možností je zase mnoho. Ale rozhodující je vnitřní opravdovost. Důkaz, má-li být pravdivý, musí souznít, ladit, vypovídat věrně.

A o tom Pavel píše: „Má slova a kázání se prokazovaly Duchem a mocí.“ Prokazovaly se silou, která není z člověka, která je zvenčí. Bylo na něm poznat, že tomu, co káže, o čem mluví, že tomu věří a že jej to ovlivňuje. Tu svou sílu čerpal v každé situaci ze slova o Kristu. A podle toho, podle Krista také jednal a žil.

Pomocí známého úsloví bychom mohli říct, že nelze druhým kázat vodu a sám při tom pít víno. Tak je důrazem na jednotu slov a činů, na jednotu kázání a celého života, apoštol Pavel jednoznačným vzorem i pro nás. Protože jen díky tomu může vyrůst i u druhých lidí „víra, která se nezakládá na moudrosti lidské, ale na moci Boží.“

Není to hotový recept na misijní úspěch. Znamená to, že se budeme muset i dál sami rozhodovat, jak na to, budeme muset hledat ten svůj vlastní věrohodný způsob. Ale je to dobře vytyčený směr. Tak se nebojme tím směrem dát. Amen

Náš Pane Ježíši Kriste, tys nám otevřel cestu nového pravého života, ukázal jsi nám hodnoty, pro které stojí za to žít, dal jsi našim životům věčný cíl a smysl. Proto se u tebe nyní přimlouváme:

Za všechny ty, kdo mají moc nad druhými a kdo životy druhých ovlivňují svými rozhodnutími, nařízeními, přijímanými zákony, nebo jen svými výroky. Prosíme za politiky, soudce, učitele, manažery a majitele firem. Dej jim moudrost, dej jim ohleduplnost vůči druhým.

Přimlouváme se za ty, kdo jsou ve svém zaměstnání druhým oporou, posilou a nadějí. Prosíme za pečovatelky, zdravotnický personál, záchranáře. Dej jim k jejich práci potřebnou míru vcítění, lidskost a lásku.

Přimlouváme se za ty, kdo trpí nedostatkem úcty ke svému vlastnímu životu. Za vytěsněné na okraj společnosti a lidi bez domova, za ponižované a nespravedlivě obviněné, za lidi ohrožované válkou a násilím prosíme. Zaháněj důvody k jejich strachu a obavám, daruj jim pokoj a otevírej před nimi normální život.

Přimlouváme se za nemocné a opuštěné, za smutné a truchlící. Dej naději na uzdravení, dej nalézt blízkost, daruj útěchu a povzbuzení.

Přimlouváme se za tvůj lid. Dávej nám zaslechnout své slovo, které vede po tvých cestách a posiluje víru. Uč nás, jak vydávat o tobě a o tvé spáse důvěryhodné svědectví, aby tě i druzí mohli nalézt jako ten nejlepší základ pro svůj život. Prosíme, naplň nás svým Duchem.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

ohlášky

📖 Iz 6,8

📖 Nu 6,24-26